

Ledová jeskyně

Martin Štefko

Copyright © Bc. Martin Štefko, 2008

Všechna práva vyhrazena.

Kevin Hemmet na planetu dorazil ani ne před hodinou, ale už nyní až příliš dobře chápal, proč mu šéf radil, ať si vezme to nejteplejší, co doma má, a ať se skutečně nebojí zabalit toho co nejvíc. Informace o planetě dostal až v raketoplánu, ale text toho příliš neřekne. A nakonec ani obrázky, které viděl. Věděl, že planeta je trvale pod sněhovou pokrývkou a teploty se nad nulu dostanou snad jednou za deset let, ale když vyšel ven z vyhřáté paluby, zima na něj udeřila jako velké kladivo. Divil se, že na místě nezmrzl. Rychle se vrátil zpět do rakety a hodil na sebe ještě další tři vrstvy, aby alespoň trochu zahnal ten nesnesitelný mráz. Obrázky, jež mu poslalo vedení, ukazovaly krásnou zasněženou krajinu, nad níž se rozprostírala nekonečně modrá obloha se zářícím rudým sluncem. Dokonalé lákadlo pro zimní turisty, běžkaře a lyžaře. Realita samozřejmě vypadala trochu jinak. Nejenže na Kevina uhodila zima, ale také armáda bodavých vloček. Na kosmodromu a v blízkém okolí zrovna zuřila bouře. Hodně silná bouře.

Kevin, archeolog Planetárního archeologického institutu, se ve dvou lyžařských kuklách a čtyřech vrstvách oblečení pomalu prodíral blizardem k přistavenému vznášedlu, které ho mělo dopravit do malé budovy sloužící jako odbaviště.

V hale, kam se přece jen přes silný vítr dostal, nebylo nijak rušno, a tak se ihned dostal ke svým zavazadlům i svému pomocnému robotovi, jehož musel také evidovat jako zavazadlo.

U sedátek pro cestující na něj čekal muž s cedulkou nesoucí jméno Hemmet. Potřásl si s Kevinem rukou, muž mu pomohl se zavazadly a odváděl ho ke svému soukromému vznášedlu, v němž podstoupili let do jediného hotelu na planetě. Zde byl Kevin ubytován v luxusním apartmá, kde se teplota od venkovní lišila nejméně o padesát stupňů. Pohodlí hotelových pokojů si neužíval příliš dlouho, protože již druhý den musel začít s úkolem, s nímž ho na planetu vyslali.

Ráno se setkal s člověkem, který se mu představil jako Vin Gard a řekl mu, že on jej dopraví na místo a podá mu veškeré možné informace, neboť právě on jeskyni objevil. Stalo se tak při průzkumu v monitorovacím letounu. Prolétával bouří nízko nad zemí, když mu senzory zaznamenávající nerovnosti v terénu sdělily, že ani ne sto metrů před sebou má skalní sráz, který závěje nedokázaly celý skrýt. Větry nespíš ze stěny odvály vrchní vrstvu sněhu a tím odhalily i část vchodu do rozsáhlé ledové jeskyně rozkládající se na neuvěřitelné ploše, zasahující i hluboko do podzemí. Samozřejmě, na ledové jeskyni by nebylo nic tak zajímavého, na planetě se jich našlo už několik, i když ne takových rozměrů, ale v žádné se nenašly známky nějaké civilizace. A právě v tomto se nová jeskyně lišila od všech ostatních.

Vin Gard Kevina vysadil nedaleko vchodu spolu s robotem, vysoce odolným vůči nízkým teplotám. Kevin měl k dispozici také několik antigravitačních přenášedel, přesně šest, na nichž si vezl výbavu potřebnou k vykopávkám, v tomto případě spíše k odmrazování. Pilot vznášedla popřál archeologovi hodně štěstí, řekl mu, že se pro něj večer vrátí, načež se zavřel ve svém stroji a vracel se stejnou cestou, jakou sem přiletěl. Kevin si povzdechl. Archeologie je samotářská práce. Věděl to moc dobře. Dlouhé dny měl za přítele pouze robota, sice vysoce inteligentního, ale zkuste si s ním povídat o fotbalu, když on vám hned spočítá, jaká je procentuelní šance, že Real Madrid vyhraje Interplanetární ligu mistrů. Co se ale dalo dělat? Jednou si tuto práci vybral a už bylo docela dost pozdě couvnout. Vylovil z kapsy dálkový držák. Zmáčkl tlačítko, přenášedla se seřadila pěkně do řady, jedno za druhým, a vykročil do jeskyně, následován krátkou kolonou, kterou uzavíral Hube, pomocný robot.

Gard již před několika dny rozmístil po jeskyni světla, která levitoval nejméně deset metrů nad zemí. Když Kevin vstoupil, zapnul hlavní spínač, čímž se světla postupně rozzářila.

„Oh, můj bože,“ vydechl archeolog a slova se mu ozvěnou několikrát vrátila. Zíral na vnitřek jeskyně a nemohl věřit svým očím. Připadal si, jako kdyby se ocitl v pohádce. Žlutá záře se odrážela od nádherné hladké, průhledné ledové krusty, která pokrývala celou plochu jeskyně. Pokud Kevin dobře viděl, tak i strop chránil pokryv zmrzlé vody.

Kevin zahvízdal a opět hvízdnutí uslyšel několikrát. Něco podobného v životě neviděl a pochyboval, že ještě někdy uvidí. Led by ještě neznamenal nic světoborného, i když těžko někde najdete tak nádherný led, nad kterým by zívavě zůstal stát každý provozovatel hokejové arény na Zemi. Ovšem z hlediska archeologického led znamenal jen překážku, přes níž bylo nutno se dostat k hlavnímu důvodu, proč institut vůbec někoho na planetu vyslal.

Někdo zmrazil ústředí NASA, tato myšlenka ho napadla jako první. Kevin si připadal, jako kdyby vstoupil do obrovské řídicí místnosti, kde by se daly řídit lety do vesmíru a k tomu ještě obrana celé Země. Před sebou měl snad nekonečný prostor plný ovládacích panelů, různých věžiček a spousty podivných stojanů. Vše pod ledem krásně vyniklo. Chybělo jen pípání a blikání kontrol a různých radarů.

Samozřejmě stačila jen chvíle a došlo mu, že tyto panely nesestrojil nikdo ze Země, protože se to prostě nepodobalo žádným těm technickým vymoženostem z Modré planety. Neviděl známé obrazovky, ani výstupy holomonitorů a něco jako tlačítka byste na těchto panelech také těžko hledali. Zdálo se mu, že se dívá na čínské znaky vyryté do desky, ale pod ledem mohl být obraz zkreslený. Panely měly různé barvy nejen obyčejnou strojovou světle modrou nebo černou, ale také oranžovou, rudou, zelenou, jako kdyby si malé dítě vzalo pastelky a vybarvovalo omalovánky.

Kevin na nic nečekal a začal s přípravami na odkrývání. Zapojil do nich i Huba. Z jednoho přenášedla vybalili speciální ohřívač, kterým budou rozmrazovat jedno určité místo a tím odkrývají část jednoho z panelů. Ohřívač postavili na jednu z rovnějších ledových ploch a Kevin spustil pomalejší rozmrazování, aby měl čas připravit si i ostatní potřeby. Bylo nutné rozbalit nástroje pro jemnější odstraňování ledového pokryvu, ale také se zde trochu zabydlet a vytvořit si příhodné podmínky pro práci. Když vám umrzávají prsty, těžko bude pracovat s těmi nejcitlivějšími nástroji.

Za necelou hodinu stál nedaleko vchodu vyhřívaný přístřešek z termického vlákna, které ještě násobilo teplo vytvořené uvnitř malým jaderným radiátorem. Kdyby Kevin ještě zvýšil teplotu, mohl by si do přístřešku přinést lehátko a koktejl s brčkem a nechat se trochu opálit.

Hube zrovna na svých zabudovaných senzorech zjišťoval složení několika krystalků ledu. Zjistil v nich velké množství rozpuštěných minerálů. Když se led rozpustí, bude voda chutnat stejně dobře jako minerální voda z pramenů na Zemi.

Archeolog zatím pracoval na odhalování jedné z rudých desek, nad níž umístil rozmrazovač. Vodu, ve kterou se led měnil, vysával malým čerpadlem a vystříkával ven z jeskyně. S vykopávkami pod ledem už měl svoje zkušenosti, takže věděl, jaké bude potřebovat vybavení a vše potřebné, ale raději i méně potřebné si vzal s sebou. I když až později si uvědomil, že rozmraženou vodu bude muset vypouštět trochu dál od vchodu do jeskyně. Boty měl sice opatřené bodáky, ale proč si vytvářet další kluziště, když jedno velké zrovna užívá?

Za šest hodin, kdy bouře zesílila natolik, že při pohledu ven z jeskyně Kevin viděl pouze tmu, se konečně podařilo rozmrazit led až k samotnému rudému panelu. Úplně zapomněl na čas, ale kdyby se podíval na hodinky, zjistil by, že Vin Gard zde už měl být a měl ho nakládat do vznášedla, které je dopraví zpět do hotelu. Jenže Gard ani nevystartoval. V oblasti, kde se nacházela obydlená část planety, zuřila bouře tak strašlivě, že se nikdo neodvážil ven raději ani podívat. Kevin tedy musel v jeskyni zůstat déle, než plánovali, ale v tuto chvíli se nezajímal o nic jiného než o panel, jež se mu právě podařilo odkrýt.

Bouře chvílemi dovnitř zavála sněhovou nadílku, ale dočasné archeologické pracoviště se nacházelo dostatečně daleko od vchodu, takže tyto poryvy Kevin vůbec nevnímal. Hube sice všechny změny klimatu zaznamenával, ale měl naprogramováno, že s tím nemá obtěžovat. Nyní se archeolog i robot skláněli nad světlo odrážející rudou deskou, která se leskla natolik, že se dívali na své vlastní obrazy. Deska ovšem nebyla hladká, jak na první

pohled pod ledem vypadala. Tvořily jí různé špičaté výstupky kratší i delší, takže se jejich odraz různě pitvořil. Výstupky by se daly považovat za páky, ale vypadaly spíše jako odlité spolu s celou deskou, jako by sloužily jen k okrase a ne k nějakému ovládní. V čem se však Kevinův první pohled nemýlil, byly „čínské“ znaky. Skutečně se podobaly písmu rozsypaného čaje. Některé byly do panelu vyryté, jiné z něj naopak vystupovaly. Každý měl velikost zhruba zaťaté pěsti.

„Tak a co teď, Hube?“ zeptal se Kevin robota.

„Kevine?“ neporozuměl Hube otázce.

„Co teď mám udělat? Měl bych se odvážit toho dotknout, když nevím, co je to za technologii a co můj dotek může způsobit? Co když tu všechno vyletí do vzduchu?“

„O tom velmi pochybuji. Mé senzory nezaznamenávají žádný energetický potenciál, který by se skrýval v okolí jednoho kilometru. Kromě našich přístrojů.“

„Dobře tedy, budu ti důvěřovat, ale pokud se cokoli stane, poneseš veškerou zodpovědnost.“

Hube ironii v hlase nerozeznal. „Jistě, Kevine, já jsem ti řekl, že zde nehrozí nebezpečí, a pokud se spletu, musím nést zodpovědnost.“

Kevin pokýval hlavou, ale už nemyslel na nějaké nebezpečí. Chtěl vědět, jaká bude deska na omak, z čeho jsou všechny vyrobené. Podobá se to nějaké látce ze Země nebo i z jiné známé planety? Třeba je to jen obyčejná ocel nebo něco takového, protože přesně jako ocelový panel vypadá, i když Kevin ještě neviděl kov, který by měl tak rudou barvu. Samozřejmě pokud se nenabarví, ale deska rozhodně nevypadala nabarvená.

Pomaloučku se prsty přibližoval k rudé desce. Co měl očekávat? Bude chladná? Určitě, vždyť vše leží pod silnou vrstvou ledu a teplota je skoro třicet stupňů pod nulou. Nestane se něco podivného, když se desky dotkne? Množství otázek mu běželo hlavou. Vždy, když se setkával s jinou civilizací, byl pln očekávání z jejich technologií. Ale má vůbec právo udělat, co se chystal? Není pouze člověkem, který má naleziště odkrýt a zpřístupnit ho tak vědcům s přístroji, aby oni teprve uvážili, zda je vhodné vůbec na neznámou věc pohlédnout? No ale byl tu sám a nikdo mu nemohl nic zakázat. Kupodivu ani zásadový Hube neměl příliš námitek. A ke všemu ho znaky tolik přitahovaly. Musel. Prostě musel.

Připadal si trochu, jako kdyby strkal ruku do amfory, kde své prsty zaboří buď do zlatého prachu anebo do hejna škorpiónů. Risk je zisk a Kevin toto sousloví používal často a stalo se jeho oblíbeným.

Dotkl se jednoho z „čínských“ znaků a skutečně se něco začalo dít.

Jediné město planety se od jeskyně nacházelo zhruba třicet kilometrů. Vin Gard se díval z okna svého pokoje. Plexisklo, přes nějž pozoroval temnotu, již vytvořila běsnící bouře, mělo tloušťku deset centimetrů. Tenčí okna se neosvědčila. Sněhové a větrné smrště je dokázaly doslova vyrvat i spolu s plastbetonovými panely, z nichž byly domy na planetě vystavěny.

Vin Gard neměl příjemný pocit. Dům se otřásal v základech a do okna se zabodávaly ledové jehličky, které by, byl si tím naprosto jistý, při delším působení dokázaly plexisklo rozbít. Podobně jako písečná eroze, kdy malá zrnka písku obrušují skálu tak dlouho, dokud z ní nezůstane pouze nevzhledné moře štěrku. Ale Gard neměl nepříjemný pocit, nebo spíše necítil nevolnost, kvůli chvění hotelu nebo útočným vločkám. Tížilo ho, že v takovém počasí musel nechat toho archeologa jeho osudu. Doufal, že jeskyně je dost krytá a že Hemmet zalezl hluboko dovnitř, protože kdyby ne, už ho nikdy nenajdou. Mráz by ho zabil. Doslova roztrhal. Asi by si nikdy neodpustil, že toho člověka sám k jeskyni dovezl, i když věděl, že přichází pořádný nečas. Ovšem ani on, člověk žijící v této malé kolonii od jejího založení, nečekal bouři s takovou silou, s jakou se přifítila.

Povzdechl si a odvrátil se od okna. Musel se něčeho napít. Nervy měl napjaté jak struny a nějak je potřeboval uvolnit. Ale rychle se pohledem vrátil k oknu. Zdálo se mu to, nebo skutečně viděl, co viděl? Ale tady přece nikdy nezažil polární záři a ani nikdo jiný ji nehlásil. Přece si ji ale nevymyslel? Když o tom však začal přemýšlet, vidina byla nejspíš skutečně řešením. Cítí se kvůli archeologovi pod psa a prostě už vidí věci, které si mozek vymýšlí. Opět se odvrátil od okna a došel si pro vodku. Docela dobře chápal Rusy a jejich zálibu v tomto nápoji. Na takovéhle planetě zahřála, a když jste potřebovali, tak pomohla i zapomenout.

Už se z okna nepodíval, ale kdyby to udělal, zjistil by, že skutečně neměl vidinu. V oblasti, kde se nacházela jeskyně, k nebi vystřelil další pruh rudé záře.

Kevin se probral a nejdřív vůbec netušil, co se stalo a kde je. Cítil ale strašný chlad, který mu vše hned objasnil. Byl na ledové planetě, kde objevili rozsáhlou jeskyni s mimozemskou technologií skrytou pod ledem, a on s Hubem zrovna jednu z nich zpřístupnili. Chystal se hmatem seznámit s jejím povrchem, když se cosi stalo. Hrozně rychle. Pamatoval si pouze rudou záři a zápach seškvařeného plastu.

Rozhlédl se kolem sebe. Všude byla spousta matného, jakoby tlumeného světla, které rozhodně nevycházelo z Gardových vznášejících se lamp. Ty ležely zničené na zemi. Záře vycházela z jakýchsi malých bílých bodů, které se vytvořily na věžičkách ukrytých pod ledem. V těch místech se objevily potůčky vody. Rychle se měnily v rozsáhlé kaluže. Ledová krusta jeskyně tála a Kevin si byl skoro jistý, že za to mohl on. Něco nastartoval, i když neměl tušení co.

Vstal, co nejrychleji mohl, protože mu přes oblečení začala prosakovat chladná voda. Nebyla úplně ledová. Musela se od bílých bodů ohřívat. Kevin spustil něco, co nedokázal zastavit, ale stejně tak nechtěl vědět, jak proces skončí. Podíval se na nejbližší světelný bod a zjistil, že se zvětšil. Všechny se zvětšily na rozměry bowlingové koule. Už na nic nečekal. Rozběhl se jeskyní, měnící se v jezero, k přenášedlům. Skočil na jedno z nich a vznesl se asi do jednoho metru nad stoupající vodní hladinu. Chtěl odsud zmizet, ale stačil mu jeden pohled ven z jeskyně a bylo mu jasné, že se pryč nedostane. V bouři by zemřel. Ale měl nepříjemný pocit, že může skonat i zde.

Otřásl se, ale otočil se pohledem zpět k dění uvnitř. Některé z vyšších věžiček už pozbyly svých ledových krunýřů a malé hvězdy na jejich vrcholcích už neměly velikost koule na kuželky, ale spíše velkého školního globu. No ano, malé hvězdy! Vždyť přesně tak se ty tvary chovaly. Kevin cítil teplo, jímž vyhřívaly ledovou jeskyni, a také vyzařovaly světlo, úplně stejně jako hvězdy. Skvěle, má před sebou možná stovku malých hvězdiček, ale co to znamená? Co se stane, až ty energetické koule rozmrazí všechny led...

Stačil jeden pohled, aby se mu všechny otázky vykourily z hlavy. Uviděl Huba. Ležel téměř napůl potopený u jedné stěny jeskyně. Pomalu k němu doletěl na přenášedle, i když ani nechtěl vědět, co se robotovi stalo. Hube měl roztavený kryt a Kevin si byl jistý, že má spálené i všechny obvody ve svém robotím těle. Vypadal, jako kdyby jím projel blesk. Jakou sílu musel svým neopatrným jednáním vyvolat, že dokázala uškvařit jeho robota? Měl Huba už od svých studií a teď ho právě zabil. Sledoval kovové zbytky, jak mizí pod hladinou roztáté vody. Hlavou mu běžely události, které se svým pomocníkem zažil? Pomocníkem? Mnohdy jediným přítelem!

Ve svých vzpomínkách úplně zapomněl na malé hvězdy, na tající vodu i na apokalypsu, v podobě sněhové bouře. Veškerý led už roztál, stalo se tak neskutečně rychle, ale hladina začínala klesat. Voda mizela v odtocích, které se otevřely v podlaze, již tvořily malé pětiúhelníkové dlaždičky z podobného materiálu jako všechno ostatní vybavení.

Kevin se rozpomněl na okolní svět, až když uslyšel mechanické zvuky, jež měl spojené s vysouváním děl nebo otáčením střelných tanků. Žádné zbraně ovšem nespáčil. Pouze

se pomalu či rychleji vysouvaly a znovu zasouvaly malé i větší výstupky na všech panelech. Jako kdyby je někdo stiskl a potom zase pustil, jako neviditelný varhaník s melodií z jiného světa.

K pohybujícím se výstupkům se ještě přidaly vyryté znaky, které se zalily světlem. Podobaly se malým neonovým zářivkám, ale archeolog věděl, že plyn by nemohl držet na jednom místě, pokud by neměl obal, a znaky nebyly kryty žádnou průhlednou vrstvou. Zbytek událostí se stal příliš rychle, než aby je jeho mozek dokázal zpracovat.

Znaky se zaplňovaly světly všech možných barev, některé zůstaly prázdné, ale pouze pro lidské oko, které nemá dostatečné spektrum, aby zaznamenalo odstíny za hranicí infračervené a ultrafialové. Všechny malé hvězdy se ustály na velikosti s průměrem asi metru a půl a vyzařovaly do okolí. Teplota v jeskyni musela stoupnout nejméně o třicet stupňů a ještě se neustálila. Přestaly se ozývat zvuky venkovní bouře, jako kdyby někdo otočil hlasitostí na přehrávači a zvuky ztlumil, a namísto nich Kevin slyšel tichý ženský jekot, který ani nenabíral na síle, ani neztrácel.

Po několika minutách, mohly to být vteřiny nebo možná hodiny, protože čas se zde zastavil, se někde hluboko v jeskyni, kam lidské oko jen stěží dohlédlo, objevila světle modrá záře. I na tu vzdálenost přebila ostatní světla. Pomalu se přibližovala. Kdo ví, jak dlouho trvala její cesta, než se dostala ke Kevinovi, který na ní zůstal zírat s otevřenými ústy a zapomněl na všechnen strach. Záře vycházela z ženy vznášející se vysoko nad zemí. Archeolog krásnější ženu snad ještě nikdy nespatriil. Byla oděná do modrých stuh, které za ní vlály jako praporece. Nahou modrou kůži měla hladkou, až měl Kevin nesnesitelnou chuť se jí dotknout, i když se velmi bál, že by se mohla rozplynout. Něco tak nádherného musí být sen. Ovšem mohla by si lidská mysl vymyslet takovou dokonalost, takovou čistou a neposkvrněnou krásu? Tomu se nedalo věřit.

Kevin měl jasno v tom, co musí udělat. Potřeboval být s tou ženou, musel se jí dotýkat, musel jí mít. Nechtěl se s ní milovat, chtěl jen, aby stále byla s ním, aby ho nikdy neopustila, aby se na ni stále mohl dívat. Myslel, že se z takové nádhery zblázní.

Slezl z přenašedla a stoupl si na již suchou podlahu jeskynního dómu. Neskutečný přízrak se k němu pomalu snesl na vzdálenost dvou metrů. Viděl všechny její křivky, každou částičku jejího těla, kterou neskrývaly stuhy.

Pojď, jen pojď, slyšel v hlavě. *Nemusíš se bát. Já se nerozplynu. Vše bude v pořádku. Jsem tu jen pro tebe.*

Kevin ten hlas slyšel a už neměl o čem pochybovat. Udělal krok dopředu a ona se o kousek posunula k němu. Na chvíli se zastavil, ale už o tom nepřemýšlel. Jen si ji chtěl ještě prohlédnout, než ji obejmě, než ji pocítí na své kůži.

Vyročil a ona vyrazila proti němu. Když byla těsně u něj, poprvé se změnil výraz její tváře, který byl až doposud neutrální. Usmála se, sladkým laskavým úsměvem. A potom ho pohltila. Pohltila jeho duši a Kevin se poprvé za svůj život cítil skutečně šťastný. Vnímal jen ji, jen své štěstí a zbytek světa pro něj přestal existovat. Přestalo pro něj existovat i jeho vlastní tělo, které se bez duše sesulo k zemi a zůstalo ležet mrtvé. Tělo mu bylo na obtíž, už ho nepotřeboval. Duše dokázala vnímat vše, co bylo tělu odepřeno. Jen spojením jeho duše s duší přízraku mohl cítit tu nádhru. Duše se oddávaly sobě navzájem.

Ve svém naplnění se ona i on odebrali, stále spojeni, hluboko do vnitřku jeskyně, kde se jejich slast měla stát věčnou.

Hvězdy ve skalním dómu zatím začaly hasnout a zmenšovat se, jejich teplo se měnilo na chlad. Znovu se otevřely odtoky v podlaze, které napouštěly vodu zpět do jeskyně. Vše se vracelo do své původní podoby. Jedinou změnou bylo tělo mrtvého archeologa a roztaveného robota, kteří zamrzali do vrstvy ledu.

Bouře ustávala...